

Súd: Okresný súd Svidník
Spisová značka: 3T/10/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8615010180
Dátum vydania rozhodnutia: 04. 11. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Matúš Tarcal
ECLI: ECLI:SK:OSSK:2015:8615010180.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Svidník samosudcom JUDr. Matúšom Tarcalom na hlavnom pojednávaní konanom dňa 4. novembra 2015 v trestnej veci obžalovaného O. G., D.. XX.XX.XXXX, pre prečin útoku na verejného činiteľa podľa § 323 ods. 1 písm. a) Tr. zákona takto

r o z h o d o l :

Obžalovaný:

O. G., D.. XX.XX.XXXX v Prešove, trvalé bydlisko
G. Č.. XX, okres Prešov,

s a u z n á v a z a v i n n é h o , ž e

dňa 08.06.2015 v čase okolo 17.30 hod. na Obvodnom oddelení PZ v Giraltovciach, okres Svidník, po predchádzajúcom zaistení jeho osoby na základe súdneho príkazu na dodanie do výkonu trestu, predstieral nevoľnosť a požiadal o pohár vody a následne po odopnutí služobných pút fyzicky napadol člena policajnej hliadky ppráp. L.. F. F. tak, že kolenom kopol do oblasti brucha a potom päťami oboch rúk udrel do hrudníka a pokúsil sa o útek, pričom ppráp. L.. F. F. spôsobil pomliaždenie brušnej dutiny a hrudníka s dobou liečenia a práceneschopnosti v trvaní 6 dní,

t e d a

použil násilie v úmysle pôsobiť na výkon právomoci verejného činiteľa,

č í m s p á c h a l

prečin útoku na verejného činiteľa podľa § 323 ods. 1 písm. a/ Tr. zákona.

Z a t o m u s ú d u k l a d á

Podľa § 323 ods. 1 Tr. zákona, s použitím § 38 ods. 2, ods. 4 Tr. zákona, § 37 písm. m/ Tr. zákona trest odňatia slobody v trvaní 28 (dvadsaťosem) mesiacov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. b/ Tr. zákona súd obvineného na výkon uloženého trestu zaraďuje do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Podľa § 288 ods. 1 Tr. poriadku súd poškodených Všeobecná zdravotná poisťovňa, a.s., so sídlom Mamateyova 17, 850 05 Bratislava, IČO: 35 937 874 a Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky s nárokom na náhradu škody odkazuje na občianske súdne konanie.

o d ô v o d n e n i e :

Dňa 10.09.2015 podal Okresný prokurátor vo Svidníku na tunajší súd obžalobu na obvineného O. G. pre skutok právne kvalifikovaný ako prečin útoku na verejného činiteľa podľa § 323 ods. 1 písm. a) Tr. zákona na tom skutkovom základe, že

- dňa 08.06.2015 v čase okolo 17.30 hod. na Obvodnom oddelení PZ v Giraltovciach, okres Svidník, po predchádzajúcom zaistení jeho osoby na základe súdneho príkazu na dodanie do výkonu trestu, predstieral nevoľnosť a požiadal o pohár vody a následne po odopnutí služobných pút fyzicky napadol člena policajnej hliadky ppráp. L.. F. F. tak, že kolenom kopol do oblasti brucha a potom päsťami oboch rúk udrel do hrudníka a pokúsil sa o útek, pričom ppráp. L.. F. F. spôsobil pomliaždenie brušnej dutiny a hrudníka s dobou liečenia a práceneschopnosti v trvaní 6 dní.

Na hlavnom pojednávaní obžalovaný odmietol urobiť niektoré z vyhlásení podľa § 257 ods. 1 Tr. poriadku.

Na hlavnom pojednávaní bolo vykonané dokazovanie a to výsluchom obžalovaného O. G. V. Z. L.. F. F. V. O.. F. G., taktiež čítaním časti výpovedí obžalovaného z prípravného konania, konfrontáciou obžalovaného O. G. a svedka L.. F. F. a čítaním listinných dôkazov a to fotodokumentáciou OO PZ Svidník, potvrdením o dočasnej PN, prepúšťacou správou z Nemocnice Svidník zo dňa 10.06.2015, vyčíslením škody Ministerstva vnútra SR, uplatnením nároku na náhradu škody VŠZP, zápsmi o dychovej skúške, príkazom na dodanie do výkonu trestu odňatia, rozhodnutiami súdov a to rozsudkom Okresného súdu Prešov 1T/118/2013 zo dňa 17.12.2013, trestným rozkazom Okresného súdu Prešov 0T/49/2013 zo dňa 15.03.2013, trestným rozkazom Okresného súdu Revúca 2T/112/2014 zo dňa 06.06.2014.

Na základe takto vykonaného dokazovania súd zistil nasledovné:

Obžalovaný na hlavnom pojednávaní k skutku, ktorý je predmetom obžaloby, uviedol, že keď bol zadržaný, požiadal o vodu. Keď mu ju policajt podal, zistil možnosť útoku a je možné, že keď sa mu policajt postavil do cesty, tak do neho strčil. Obžalovaný ale poprel, že by policajta kopol alebo udrel. Policajt mu podal vodu a rozopol putá, pričom bola pootvorená mreža cely, čo obžalovaný využil a vybehol von. Policajt bol podľa jeho vyjadrenia najprv oproti nemu a po odopnutí pút ustupoval smerom von za mrežu. Obžalovaný odstrčil mrežu, ktorá mohla policajta udrieť do chrbta alebo ramena, lebo je podľa obžalovaného možné, že bol policajt otočený chrbtom. Policajt ostal stáť (nespadol na zem), pričom následne vybehol za obžalovaným, ktorý už bol pri dverách. Pri schodoch mu policajt zachytil tenisku, ktorá mu ostala v rukách, a preto nemohol policajta kopnúť. Obžalovaný potom podľa vlastných slov utekal po Bardejovskej ulici k Topli. Zadržaný bol tak, že ho dobehol jeden policajt a potom druhý, vybrali ho z rieky, nasadili mu putá s rukami smerom dozadu a bili ho do hlavy. Putá mu podľa jeho vyjadrenia mali byť nasadzované tak, že jeden policajt na ňom ležal (pritlačil ho kolenom) a myslí, že to bol ten policajt, ktorý mu podával vodu v cele - F.. Potom mal odreniny a bolela ho hlava a aj keď žiadal ošetrovanie, nebolo mu to umožnené. O ošetrovanie žiadal v Prešove, keď bol vzatý do väzby, povedal to lekárovi, ktorý mu ošetril nohu - povedal mu, že ho bolí noha a hlava a podpísal papiere, že si zranenie spôsobil sám. Pokiaľ ide o zranenia policajta, tak tie si podľa vyjadrenia obžalovaného mohol policajt spôsobiť sám pri naháňaní.

V prípravnom konaní obžalovaný dňa 08.06.2015 vypovedal, že rukami udrel do hrude policajta, pričom si nepamätá, či ho kopol svojou nohou. Dňa 23.07.2015 vypovedal, že všetko, čo uviedol vo svojej výpovedi dňa 08.06.2015 je pravda, pričom to doplnil, že si nepamätá, že by policajta aj kopol a ak sa to náhodou stalo, tak to bolo neúmyselné pri útoku. K týmto svojim výpovediam z prípravného konania na hlavnom pojednávaní uviedol, že prvú výpoveď podpísal bez toho, aby si ju prečítal a že nič také nepovedal. Pri druhej výpovedi už bol prítomný aj jeho obhajca.

Svedok L.. F. F. vo svojej výpovedi na hlavnom pojednávaní uviedol, že po predvedení obžalovaného na policajnú stanicu ten predstieral nevoľnosť a požiadal o vodu, ktorú mu svedok podal a to tak, že mu najprv odopol putá, ktoré mal na rukách za chrbtom. Zadržaný ho vtedy udrel/sotil a to zrejme rukami a kolenom, pričom presne si to už nepamätá, lebo to bolo v zlomku sekundy a bolo to pred pol rokom, určite to ale nebolo hlavou. V tom čase on (svedok) stál v dverách, pretože ak by ich zabuchol, ostal by vnútri. Bez fyzického kontaktu nebolo možné, aby obžalovaný z cely ušiel, keď on stál v dverách. Svedok následne spadol do polosedu a obžalovaný sa popri stene vyšmykol a utekal na chodbu, kde si odomykal dvere. Vtedy chytil obžalovaného okolo pásu, pričom obžalovaný ho kopol do tváre a vybehol von. Tvár mal vtedy pod úrovňou pásu obžalovaného, keď bol natiahnutý za ním s rukami okolo pásu. Obžalovaný vybehol na ulicu a bežal smerom k rieke, na výzvy ani varovný výstrel nereagoval. Pre obžalovaného musel ísť kolega do rieky, keď tento sa mu ešte chcel uhnúť, no kolega naňho skočil a vytiahol na breh. Kolega mu následne nasadil putá za chrbtom a obžalovaný bol eskortovaný. Svedok F. bol v tom čase na brehu. Obžalovaný nekládol odpor a neuvádzal, že je zranený. Svedok k tomu, kedy zistil charakter zranení uviedol, že cítil najmä bolesť na hrudi a na druhý deň bol viditeľný hematóm. Ešte v ten večer pri sprchovaní cítil, že ho bolela ľavá strana tváre z toho, že ho obžalovaný kopol, keď ho držal okolo pásu na chodbe.

V rámci konfrontácie medzi obžalovaným a svedkom L.. F. F. obžalovaný povedal, že svedok mu dal vodu aj napriek tomu, že vedel, z akého dôvodu bol v pátraní. Svedkovi povedal, že keď do neho sotil, svedok ustupoval k dverám a bol na úrovni mreží až za mrežami a že na chodbe ho nekopol, pretože ten ho chytil za nohu a vyzul tenisku. To svedok F. výslovne poprel s tým, že nie je možné, aby ho obžalovaný udrel mrežou, pretože dvere sa otvárajú smerom na chodbu tak, že mreže sú po ľavej ruke z pohľadu svedka v tom čase. Dvere museli byť otvorené celé, pretože inak by nevošiel. Svedok taktiež poprel, že by obžalovaného držal za nohu, pretože ho podľa vlastných slov držal za pás.

Svedok O.. F. G. vo svojej výpovedi na hlavnom pojednávaní uviedol, že po predvedení obžalovaného na OO PZ on išiel vypisovať papiere, keď následne počul buchtot na chodbe a výkrik. Vzhľadom na to, že v cele je presklená vitrína, videl, že v cele nikto nie je a tak vybehol na chodbu, kde videl, ako kolega L.. F. F. vstáva zo zeme. Obaja vybehli von, keď uvidel obžalovaného, ako preskočil zábradlie. Svedok následne nastúpil do motorového vozidla a s kolegom, ktorý šiel pešo, prenasledovali obžalovaného. Svedok si na aute nadbehol a vstúpil z auta. Obžalovaný sa skryl v rieke pri koreňoch stromu a na ich výzvu sa rozbehol po rieke. Svedok skočil do rieky a keď obžalovaný vychádzal z rieky, svedok doňho sotil a následne spacifikoval a to tak, že ho priľahol a nasadil mu putá za chrbtom. Keď nasadil obžalovanému putá na jednu ruku, druhú ruku mu pridržiaval kolega F.. Ohľadom zranení kolegu uviedol, že ten mu povedal, že ho bolí brucho, po príchode na OO PZ si kolega odkryl tričko a svedok si všimol začervenanie na bruchu. Kolega sa následne sťažoval na bolesti brucha, že je mu zle a kolegyňa zavolała pohotovosť. Kolega mu povedal, že obžalovaný ho kopol. Svedok si nevšimol, že by jeho kolega počas naháňačky spadol a ani mu nepovedal, že by spadol. Už keď ho videl na chodbe vstávať, bol otrasený. Ohľadom cely svedok uviedol, že dvere do nej sú asi 80 cm široké a otvárajú sa smerom von z cely z pohľadu vchádzajúceho doľava. Pokiaľ ide o možnosť prešmyknutia sa von z cely v prípade, že niekto stojí v dverách svedok uviedol, že to by bolo možné len ak by sa stojaci v dverách uhol.

Z fotodokumentácie ORPZ Svidník zo dňa 08.06.2015 súd zistil, že svedok L.. F. F. mal na tele (hrudi v oblasti pŕs a bruchu) zreteľne viditeľné červené pomliaždeniny.

Z prepúšťacej správy Chirurgického oddelenia Nemocnice arm. generála L. Svobodu Svidník zo dňa 10.06.2015 súd zistil, že L.. F. F. bol hospitalizovaný od 08.06.2015 do 10.06.2015 s diagnózou *S30.1 - Pomliaždenie brušnej steny (contusio thoracis = pomliaždenie hrudníka, contusio pariet. abdominis = pomliaždenie brušnej steny). Pacient bol prijatý pre úraz hrudníka, brušnej steny a ľavého kolena.

Z potvrdenia o dočasnej pracovnej neschopnosti súd zistil, že L.. F. F. bol práceneschopný od 09.06.2015 do 15.06.2015 s vyznačením dôvodu: pracovný úraz, úraz zav. inou osobou.

Z vyčíslenia škody Ministerstva vnútra SR súd zistil, že MV SR si v konaní uplatnilo právo na náhradu škody vo výške 266,41 Eur pozostávajúcej zo služobného platu počas dočasnej neschopnosti ppráp. L.. F. F. vo výške 195,60 Eur a odvodov za zamestnávateľa 36,2% vo výške 70,81 Eur.

Z vyčíslenia škody Všeobecnej zdravotnej poisťovne (ďalej aj „VŠZP“) súd zistil, že VŠZP si v konaní uplatnila právo na náhradu škody vo výške 460,18 Eur pozostávajúcej z nároku na úhrady za poskytnutú zdravotnú starostlivosť a to ústavnú (lôžkovú) starostlivosť vo výške 350,- Eur, LSPP - Lekársku službu prvej pomoci vo výške 60,83 Eur, SVLZ - Spoločné vyšetrovacie a liečebné zložky vo výške 46,25 Eur a náklady konania (poštovné) vo výške 3,10 Eur.

Zo zápisov o dychovej skúške súd zistil, že u obžalovaného ako aj svedkov F. F. V. F. G. po skutku, ktorý je predmetom obžaloby, nebolo zistené požitie alkoholických nápojov (dychové skúšky boli negatívne).

Z príkazu na dodanie do výkonu trestu odňatia slobody zo dňa 20.11.2014 súd zistil, že Krajský súd v Prešove v uvedený deň vydal príkaz na to, aby bol obžalovaný ihneď dodaný do výkonu trestu odňatia slobody uloženého rozsudkom Okresného súdu Prešov sp. zn. 1T/118/2013 zo dňa 17.12.2013 v spojení s uznesením Okresného súdu Prešov sp. zn. 1T/118/2013 zo dňa 22.08.2014 a s uznesením Krajského súdu v Prešove sp. zn. 5Tos/27/2014 zo dňa 19.11.2014.

Trestným rozkazom Okresného súdu Prešov sp. zn. 0T/49/2013 zo dňa 15.03.2013, ktorý nadobudol právoplatnosť v ten istý deň, bol obžalovaný uznaný vinným z prečinu ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 ods. 1 Tr. zákona, za čo mu súd uložil peňažný trest vo výške 300,- Eur s náhradným trestom 3 mesiace v prípade úmyselného zmarenia výkonu peňažného trestu a trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá všetkého druhu na dobu 2 roky. Na toto odsúdenie sa hľadí, akoby nebol odsúdený.

Rozsudkom Okresného súdu Prešov sp. zn. 1T/118/2013 zo dňa 17.12.2013 bol obžalovaný uznaný vinným zo zločinu útoku na verejného činiteľa podľa § 323 ods. 1 písm. a), ods. 2 písm. c) Tr. zákona s poukazom na § 138 písm. a) Tr. zákona a prečinov ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 ods. 3 písm. a) Tr. zákona a marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. d) Tr. zákona, za čo mu bol uložený úhrnný trest odňatia slobody v trvaní 30 mesiacov, ktorého výkon súd podmienene odložil s probačným dohľadom nad jeho správaním so skúšobnou dobou v trvaní 3 roky. Zároveň mu bol uložený trest zákazu činnosti viesť všetky druhy motorových vozidiel na dobu 3 roky a ochranné protialkoholické liečenie ústavnou formou. Uvedených trestných činov sa dopustil tak, že dňa 22.08.2013 v čase asi o 230.00 hod v obci Chmeľov po tom, čo požil alkoholické nápoje s hladinou najmenej 0,5 mg/l alkoholu v krvi viedol v smere od Svidníka traktor zn. Zetor napriek tomu, že bol za taký trestný čin v predchádzajúcich 24 mesiacoch odsúdený a to vyššie uvedeným trestným rozkazom Okresného súdu Prešov, ktorým mu bol uložený aj trest zákazu činnosti viesť všetky druhy motorových vozidiel na dobu 2 roky a následne ako bol zastavený policajnou hliadkou nerešpektoval ich pokyn, začal pred hliadkou unikať na miestnu komunikáciu, slepú ulicu, kde zastavil a keď sa k nemu zozadu priblížila hliadka na služobnom motorovom vozidle opakovane začal prudko cúvať smerom na služobné vozidlo, v ktorom sa v tom čase nachádzal vodič, ktorý bol donútený pred traktorom so služobným vozidlom ustupovať. Rozsudok nadobudol právoplatnosť 17.12.2013.

Trestným rozkazom Okresného súdu Revúca sp. z. 2T/112/14 zo dňa 06.06.2014, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 20.06.2014, bol obžalovaný uznaný vinným z prečinu marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. e) Trestného zákona, keď dňa 28.02.2014 svojvoľne ukončil ochranné protialkoholické liečenie ústavnou formou, ktoré mu bolo uložené rozsudkom Okresného súdu Prešov sp. zn. 1T/118/2013 zo dňa 17.12.2013.

Z vykonaného dokazovania mal súd za preukázané, že obžalovaný spáchal skutok tak, ako opísané v podanej obžalobe a ktorý má všetky znaky žalovaného trestného činu a teda že dňa 08.06.2015 v čase okolo 17.30 hod. na Obvodnom oddelení PZ v Giraltovciach, okres Svidník, po predchádzajúcom zaistení jeho osoby na základe súdneho príkazu na dodanie do výkonu trestu, predstieral nevoľnosť a požiadal o pohár vody a následne po odopnutí služobných pút fyzicky napadol člena policajnej hliadky ppráp. L.. F. F. tak, že kolenom kopol do oblasti brucha a potom päťami oboch rúk udrel do hrudníka a pokúsil sa o útek, pričom ppráp. L.. F. F. spôsobil pomliaždenie brušnej dutiny a hrudníka s dobou liečenia a práceneschopnosti v trvaní 6 dní.

Zo spáchania skutku obžalovaného jednoznačne usvedčuje výpoveď svedka ppráp. L.. F. F. v spojení s výpoveďou svedka npráp. F. G. ako aj listinné dôkazy a to fotodokumentácia tela ppráp. L.. F. F.

a prepúšťacia správa z nemocnice. Ppráv. L.. F. F. konzistentne vypovedal tak, že ho obžalovaný v čase, keď stál v dverách cely po odopnutí pút a podaní vody napadol a to rukami a kolenom, v dôsledku čoho spadol na zem do polosedu a následne vybehol na chodbu. Túto výpoveď potvrdzuje aj fotodokumentácia jeho tela, z ktorej sú evidentné výrazné červené podliatiny brucha a hrude (v oblasti oboch pŕs), teda miest, do ktorých smeroval útok obžalovaného. Taktiež z výpovede svedka O.. F. G. vyplýva, že aj keď tento nebol svedkom tohto útoku, následne po zadržaní obvineného po jeho úteku videl (po vyhrnutí trička), že ppráv. F. má začervenanie na bruchu. Svedok G. taktiež vypovedal, že ppráv. F. sa následne sťažoval na bolesti brucha, že mu je zle, pričom následne kolegyňa zavolala pohotovosť. Rovnako tak aj z prepúšťacej správy z nemocnice (v ktorej bol ppráv. F. hospitalizovaný od 08.06.2015 do 10.06.2015) je zrejماً diagnóza Pomliaždenie brušnej steny (contusio thoracis = pomliaždenie hrudníka, contusio pariet. abdominis = pomliaždenie brušnej steny). Pacient bol prijatý pre úraz hrudníka, brušnej steny a ľavého kolena.

Už z charakteru vyššie uvedených zranení je zrejماً, že verzia obžalovaného ohľadom jeho úteku z cely je nepravdivá. Obžalovaný vo svojej výpovedi na hlavnom pojednávaní uviedol, že ppráv. F. nemal udrieť rukami a ani kopnúť, ale najprv uviedol, že je možné, že do neho len strčil a následne uviedol, že ho mal odstrčiť mrežou, pričom mreža ho mohla udrieť do chrbta alebo do ramena, pretože je možné, že ppráv. F. bol vtedy už za mrežou (pri ustupovaní z cely) otočený chrbtom. Podľa výpovede obžalovaného ppráv. F. nemal spadnúť na zem. Podľa názoru súdu ak by mala byť výpoveď obžalovaného pravdivá, ppráv. F. by predsa nemal pomliaždeniny hrudníka a brucha ale ak by mal takýto priebeh zanechať na jeho tele nejaké stopy, tak tie by boli na chrbte alebo ramene menovaného. Navyše z výpovede svedkov F. V. G. je zrejماً, že dvere cely (mreže) sa otvárajú smerom von z cely, a preto sa v prípade pravdivosti výpovede obžalovaného, podľa ktorej k úteku malo dôjsť pri ustupovaní ppráv. F. von z cely (pri konfrontácii obžalovaný uviedol, že ppráv. ustupoval k dverám a bol v tom čase na úrovni mreží až za mrežou), ppráv. F. ťažko mohol dostať do pozície, že sa mreža (ktorá sa otvára smerom von z cely a ktorá logicky pri ustupovaní von nemohla byť zavretá) dostane do pootvorenej polohy medzi osobu v cele a osobu, ktorá má pritom stáť na úrovni dverí a to navyše otočená chrbtom. Z výpovedí svedkov F. V. G. je zrejماً, že ak osoba stojí v dverách cely, nie je možné, aby sa iná osoba dostala z cely von bez toho, aby sa osoba stojaca v dverách takejto osobe uhlala alebo bez toho, aby došlo k fyzickému kontaktu.

Súd preto neuveril verzii obžalovaného, čo nakoniec spochybňuje aj to, že obžalovaný viackrát menil svoje výpovede, keď v prípravnom konaní pri svojom prvom výsluchu uviedol, že svojimi rukami udrel policajta do hrude, pričom si nemal pamätať, či ho aj kopol nohou. To potvrdil aj pri svojom druhom výsluchu v prípravnom konaní (pri ktorom bol prítomný aj jeho obhajca), keď konštatoval, že to, čo uviedol pri prvom výsluchu bola pravda a taktiež pripustil, že policajta aj kopol, na čo si však nepamätá, avšak ak sa to stalo, malo to byť neúmyselne pri úteku. Neobstojí pritom obhajoba obžalovaného na hlavnom pojednávaní, podľa ktorej mal zápisnice z výsluchu v prípravnom konaní podpísať bez ich prečítania, pričom nič také nevypovedal, pretože toto tvrdenie súd považuje len za účelové. Zo zápisníc z výsluchu v prípravnom konaní je zrejماً, že prvá zápisnica mu bola predložená na prečítanie, túto si prečítal, súhlasil s jej obsahom a nežiadal jej opravu, doplnenie a ani zmenu. Druhá zápisnica bola hlasite diktovaná a jej obsah bol prečítaný, pričom tohto výsluchu sa zúčastnil aj jeho obhajca, ktorý rovnako ako obžalovaný (v tom čase obvinený) zápisnicu podpísal.

Podľa vyjadrenia obžalovaného je možné, že ppráv. F. si zranenia mohol spôsobiť pri prenasledovaní obžalovaného po jeho úteku sám. Aj toto vyjadrenie súd považuje len za účelové. Ppráv. F. vo svojej výpovedi vylúčil, že by počas prenasledovania spadol alebo si mohol zranenia spôsobiť sám. Taktiež svedok G. potvrdil, že nebol svedkom toho, že by ppráv. F. počas naháňania obžalovaného spadol, ale už keď ho videl vstávať v chodbe, bol otrasený. Ani samotný obžalovaný neuviedol, že by videl ppráv. F. počas jeho prenasledovania spadnúť alebo si iným spôsobom ublížiť. Pokiaľ obžalovaný uviedol, že to bol podľa jeho názoru práve ppráv. F., ktorý mu mal nasadzovať po vytiahnutí z riekky putá tak, že mal na ňom ležať, tak to jednoznačne vyvracia výpoveď svedkov F. a G., ktorí obaja zhodne vypovedali, že putá nasadzoval obžalovanému npráv. O.. F. G.. Podľa výpovede svedka G. mal ppráv. F. pri nasadzovaní pút participovať len pridržaním jednej ruky po tom, čo už obžalovaný mal na druhej ruke putá a to v polohe ležiac s rukami za chrbtom, pričom obžalovaný vo svojej výpovedi sám uviedol, že v tom čase nekládol odpor. Opätovne je nutné uviesť, že z fotodokumentácie a prepúšťacej správy je zrejماً, že pomliaždeniny na tele ppráv. F. boli presne na miestach, ktoré podľa obžaloby boli cieľom úderov obžalovaného (hrudník a brucho) a teda k nim nemohlo podľa názoru súdu dôjsť pri pridržaní jednej ruky už spacificovaného obžalovaného pri nasadzovaní pút.

Podľa § 323 ods. 1 písm. a) Tr. zákona kto použije násilie v úmysle pôsobiť na výkon právomoci verejného činiteľa potrestá sa odňatím slobody na jeden rok až päť rokov.

Podľa § 128 ods. 1 Tr. zákona verejným činiteľom sa na účely tohto zákona rozumie prezident Slovenskej republiky, poslanec Národnej rady Slovenskej republiky, poslanec Európskeho parlamentu, člen vlády, sudca Ústavného súdu Slovenskej republiky, sudca, prokurátor alebo iná osoba zastávajúca funkciu v orgáne verejnej moci, príslušník ozbrojených síl, osoba v služobnom pomere, starosta, predseda vyššieho územného celku, poslanec orgánu územnej samosprávy, štátny zamestnanec alebo zamestnanec orgánu štátnej správy, územnej samosprávy alebo iného štátneho orgánu, osoba, ktorá vykonáva pôsobnosť v rámci právnickej osoby, ktorej zákon zveruje právomoc rozhodovať v oblasti verejnej správy, notár, súdny exekútor, člen lesnej stráže, vodnej stráže, rybárskej stráže, poľovníckej stráže, stráže prírody alebo osoba, ktorá má oprávnenie člena stráže prírody, ak sa podieľa na plnení úloh spoločnosti a štátu a používa pritom právomoc, ktorá mu bola v rámci zodpovednosti za plnenie týchto úloh zverená. Pre trestnú zodpovednosť a ochranu verejného činiteľa sa podľa jednotlivých ustanovení tohto zákona vyžaduje, aby trestný čin bol spáchaný v súvislosti s jeho právomocou a zodpovednosťou. Verejným činiteľom je aj sudca alebo úradník medzinárodného súdneho orgánu uznaného Slovenskou republikou alebo funkcionár alebo iný zodpovedný pracovník orgánu činného v trestnom konaní iného štátu, orgánu Európskej únie alebo orgánu vytvoreného spoločne členskými štátmi Európskej únie, ak na území Slovenskej republiky vykonáva úkony trestného konania takého štátu alebo orgánu; pre jeho ochranu sa podľa ustanovení tohto zákona vyžaduje, aby úkony trestného konania vykonával v súlade s medzinárodnou zmluvou alebo so súhlasom orgánov Slovenskej republiky.

Podľa § 122 ods. 7 Tr. zákona trestný čin je spáchaný násilím, ak páchatel použije na jeho spáchanie fyzické násilie proti telesnej integrite inej osoby alebo ak je spáchaný na osobe, ktorú páchatel uviedol do stavu bezbrannosti ľst'ou, alebo ak páchatel použil násilie proti veci inej.

Obžalovaný použil fyzické násilie proti telesnej integrite policajta (verejného činiteľa) v úmysle pôsobiť na výkon jeho právomocí, čím naplnil objektívnu stránku trestného činu útoku na verejného činiteľa. Výkon právomocí verejného činiteľa spočíval v povinnosti policajta obmedziť jeho osobnú slobodu za účelom dodania zadržaného do výkonu súdom nariadeného trestu odňatia slobody. Týmto konaním bol zasiahnutý objekt trestného činu útoku na verejného činiteľa, ktorým je záujem na ochrane nerušeného výkonu právomoci verejného činiteľa. Motívom jeho konania bol útek (vyhnutie sa výkonu trestu) po tom, čo bol zadržaný za účelom dodania do výkonu trestu. Obžalovaný je trestne zodpovedný páchatel (subjekt trestného činu) a to tak z hľadiska veku ako aj pričetnosti v čase spáchania skutku. Subjektívna stránka trestného činu spočíva v úmyselnom zavinení, pričom išlo o priamy úmysel obžalovaného spáchať trestný čin útoku na verejného činiteľa (obžalovaný vedel, že svojim konaním poruší záujem chránený trestným zákonom a aj ho porušiť chcel). Priamy úmysel je zrejmý z charakteru útoku (použitie rúk a kolena smerujúceho proti telesnej integrite policajta stojaceho medzi ním a dverami cely a teda tvoriaceho priamu prekážku úteku z cely). Taktiež je nutné pripomenúť, že obžalovaný sa už v minulosti dopustil trestného činu útoku na verejného činiteľa (za čo bol právoplatne odsúdený rozsudkom Okresného súdu Prešov sp. zn. 1T/118/2013 zo dňa 17.12.2013) a to tým spôsobom, že traktorom začal opakovane prudko cúvať na služobné vozidlo policajnej hliadky, ktorá proti nemu zasahovala, čím donútil vodiča služobného vozidla ustupovať. Aj keď táto skutočnosť nemôže byť dôvodom preukazujúcim spáchanie aj trestného činu, ktorý je predmetom tohto konania, svedčí o tom, že aj v minulosti obžalovaný bol schopný použiť prostriedky dostupné v danom momente na to, aby sa pokúsil vyhnúť svojmu zadržaniu a utiecť. Z výpovede svedkov F. V. G. bolo preukázané, že bez fyzického kontaktu s osobou stojacou v dverách cely brániacou úteku by nebolo možné z cely ujsť a o tom, že úmyslom obžalovaného bolo z cely ujsť (a že nešlo len o skratové využitie či už náhodou alebo náhodným zanedbaním služobných povinností vytvorenej príležitosti) svedčí aj to, že obžalovaný v úmysle vytvoril si vhodnú príležitosť k úteku predstieral nevoľnosť a požiadal o pohár vody. Ak sa mu následne naskytna príležitosť (po odopnutí pút) k úteku, ku ktorej predstieranie nevoľnosti smerovalo a ktorej realizácii bránila už len prekážka v podobe ppráp. F. F. stojaceho v dverách cely, využil príležitosť a použil fyzické násilie voči jeho osobe, aby tak túto prekážku odstránil. Toto fyzické násilie muselo byť dostatočnej intenzity na to, aby prekážku v podobe ppráp. F. stojacu medzi ním a útekom odstránil, čoho si v danom momente musel byť vedomý.

Obhajoba obžalovaného na hlavnom pojednávaní spočívala aj v tom, že s poukazom na rozhodnutie NS SR ani prípadné uchopenie a zatrasenie policajtom nie je tým druhom násilia, ktoré má na mysli Trestný zákon pri skutkovej podstate trestného činu útoku na verejného činiteľa. Tu je ale nutné uviesť, že z vykonaného dokazovania je zrejmé, že v prejednávanej veci nedošlo len k uchopeniu a zatraseniu policajta ale k úderom rúk a kolena smerujúcim na telo policajta v úmysle zabezpečiť si tak priestor na útek. Ako je uvedené v predošlom odseku, tento útok musel byť dostatočnej intenzity na to, aby zabezpečil obžalovanému priestor k úteku. Súd nemôže uveriť tomu, že obžalovaný po premyslenom pláne úteku (predstieraní nevoľnosti) a náhlom vytvorením priestoru na útek mal konať tak, aby sa ppřp. F. stojaceho medzi ním a útekom vôbec nedotkol, alebo sa ho dotkol len tak, že to nedosiahne intenzitu násilia, ktoré by spolu s ďalšími znakmi naplnilo skutkovú podstatu trestného činu útoku na verejného činiteľa, resp. že by sa obžalovaný v danom momente mohol domnievať, že postačí len uchopenie a zatrasenie policajtom (nedosahujúce intenzitu konania, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako trestný čin útoku na verejného činiteľa) k tomu, aby mu tento policajt umožnil útek.

Obžalovaný tak naplnil všetky znaky skutkovej podstaty prečinu útoku na verejného činiteľa podľa § 323 ods. 1 písm. a) Tr. zákona, a preto ho súd uznal vinným z jeho spáchania na tom skutkovom základe, ako je uvedený v obžalobe a vo výrokovvej časti tohto rozsudku.

Pri určovaní druhu a výmery trestu uloženého obžalovanému sa súd riadil základnými zásadami uvedenými v ustanovení § 34 Tr. zákona a bral teda do úvahy konkrétne okolnosti spojené s spôsobom spáchania trestného činu a jeho následkom, zavinením, poľahčujúcimi a priťažujúcimi okolnosťami, osobou páchatel'a, jeho pomermi a možnosťou jeho nápravy.

Z odpisu z registra trestov obžalovaného súd zistil, že obžalovaný má v odpise trestov 3 záznamy. Odsúdený bol trestným rozkazom Okresného súdu Prešov sp. zn. 0T/49/13 zo dňa 15.03.2013 právoplatným v ten istý deň pre prečin ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 ods. 1 Tr. zákona, pričom na toto odsúdenie sa hľadí, akoby nebol odsúdený. Taktiež bol odsúdený rozsudkom Okresného súdu Prešov sp. zn. 1T/118/2013 zo dňa 17.12.2013 právoplatným 17.12.2013 a to pre zločin útoku na verejného činiteľa podľa § 323 ods. 1 písm. a/, ods. 2 písm. c/ Tr. zákona a prečiny marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. d/ Tr. zák. a ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 ods. 3 písm. a/ Tr. zákona. A odsúdený bol aj trestným rozkazom Okresného súdu Revúca sp. zn. 2T/112/14 zo dňa 06.06.2014 právoplatným 20.06.2014 a to pre prečin marenia výkonu úradného rozhodnutia. Za tento prečin mu bol uložený trest odňatia slobody nepodmienečne na 1 mesiac v ústave na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia, ktorý vykonal dňa 04.09.2014.

Z charakteristiky vypracovanej Ústavom na výkon trestu odňatia slobody Košice - Šaca zo dňa 28.07.2015 súd zistil, že obžalovaný bol na základe psychologického vyšetrenia zaradený do diferenciačnej skupiny „B“, jeho správanie a vystupovanie je bez zaznamenaných nedostatkov. Povinnosti vyplývajúce z ústavného poriadku a denného režimu dodržiava, konflikty medzi odsúdenými nevyvoláva. Nebol ani disciplinárne odmenený ani potrestaný. Do oddielových aktivít sa nezapojil, zúčastnil sa iba jednej prednášky, pracovne zaradený nie je a v rámci oddielu sa zapája do výkonu činnosti pre všeobecný rozvoj osobnosti a to plnením úloh oddielovej služby a výkonom upratovacích prác v rámci ubytovne.

Zo správy o povesti vypracovanej Obcou G. dňa 27.07.2015 vyplýva, že obžalovaný je občanom obce. Komisia verejného poriadku nikdy neprerokovávala jeho správanie, lebo žiaden podnet jej nebol doručený. Menovaný sa zdržiaval v dome jeho rodičov, avšak pre nezhody s nimi mu bol trvalý pobyt zrušený a od vtedy ho obec eviduje ako občana obce bez súpisného čísla. Obec nemá vedomosť o tom, z akých zdrojov si menovaný zabezpečoval živobytie ani o jeho páchaní trestnej činnosti. Menovaný príležitostne navštevoval pohostinské zariadenie a požíval alkoholické nápoje, do obecných aktivít sa nezapájal.

Súd v prejednávanej veci zistil len jednu priťažujúcu okolnosť a to podľa § 37 písm. m/ Tr. zákona, keď súd zistil, že obžalovaný v minulosti už bol za trestný čin odsúdený. Žiadnu poľahčujúcu okolnosť na strane obžalovaného nezistil, a preto pri prevahe priťažujúcich okolností súd pri ukladaní trestu aplikoval ustanovenie § 38 ods. 4 Tr. zákona, podľa ktorého ak prevažuje pomer priťažujúcich okolností, zvyšuje sa dolná hranica zákonom ustanovenej trestnej sadzby o jednu tretinu. Základom na zvýšenie trestnej

sadzby je rozdiel medzi hornou a dolnou hranicou zákonom ustanovenej trestnej sadzby (§ 38 ods. 8 Tr. zákona).

Pokiaľ obžalovaný v rámci posledného slova uviedol, že ľutuje, čo sa stalo a jeho obhajca v záverečnej reči uviedol, že obžalovaný sa priznal, tak tieto tvrdenia súd nemohol považovať za dôvody, ktoré by zakladali existenciu poľahčujúcej okolnosti podľa § 36 písm. l) Tr. zákona. Túto poľahčujúcu okolnosť je možné zohľadniť len za kumulatívneho splnenia dvoch podmienok a to: a) obžalovaný sa k spáchaniu trestného činu priznal a b) trestný čin úprimne oľutoval. Ani jednu z týchto podmienok obžalovaný nespĺnil. Obžalovaný sa nepriznal k spáchaniu trestného činu, ale jeho spáchanie popieral (priznanie z prípravného konania na hlavnom pojednávaní poprel s odôvodnením, že zápisnicu o jeho výsluchu si neprečítal), odmietol urobiť vyhlásenie o vine a uviedol, že zranenia si policajť mohol spôsobiť sám. Taktiež ľútosť prezentovanú pri využití práva posledného slova súd hodnotí ako účelovú (nie úprimnú), veď pri konfrontácii dokonca ppráp. F., na ktorého zaútočil, vytkol, že mu dal vodu aj napriek tomu, že vedel, z akého dôvodu bol v pátraní, čo naznačuje pokus zvaliť vinu na iného a to dokonca na osobu, ktorá sa mu pri predstieraní nevoľnosti snažila pomôcť.

Obhajca obžalovaného na hlavnom pojednávaní žiadal, aby súd v prípade uznania viny upustil od uloženia ďalšieho trestu alebo uložil trest odňatia slobody pod dolnú hranicu trestnej sadzby a to v trvaní 8 mesiacov vzhľadom na vek obžalovaného, intenzitu ataku a to, že obžalovaný v súčasnosti už vykonáva trest odňatia slobody v trvaní 31 mesiacov. Súd sa ale s týmito argumentmi nestotožnil. Vek obžalovaného by mohol byť zohľadnený ako poľahčujúca okolnosť, pokiaľ by trestný čin spáchal vo veku blízkom veku mladistvých (poľahčujúca okolnosť podľa § 36 písm. d/ Tr. zákona), tzn. ak by v čase spáchania skutku dovŕšil osemnásť rok svojho veku, ale neprekročil dvadsaťjeden rok svojho veku (§ 127 ods. 2 Tr. zákona). Obžalovaný už mal v čase spáchania skutku 22 rokov. Vo vzťahu k intenzite ataku je nutné uviesť, že bolo preukázané, že obžalovaný svojim konaním spôsobil ppráp. F. zranenia, ktoré si vyžiadali jeho vyšetrenie a práceneschopnosť v trvaní 6 dní. Aj keď dĺžka práceneschopnosti nie je kvalifikačným znakom skutkovej podstaty trestného činu útoku na verejného činiteľa podľa § 323 ods. 1 Tr. zákona, v prípade, že by bol útok intenzívnejší (alebo aj napr. vplyvom náhody - ak by ppráp. F. nespadol do polohy polosedu ale udrel by si napr. pri páde hlavu), následky na jeho zdravotnom stave mohli byť závažnejšie a skutok by mohol byť okrem útoku na verejného činiteľa kvalifikovaný aj ako ďalší trestný čin. Je pravdou, že k ničomu takému nedošlo (žiaden takýto následok nenastal), avšak súd musel túto skutočnosť uviesť na ozrejmenie, že použitá intenzita ataku nebola taká mierna, ako naznačuje obžalovaný, aby mala za následok uloženie trestu pod dolnú hranicu trestnej sadzby alebo upustenie od uloženia ďalšieho trestu.

Taktiež skutočnosť, že obžalovaný v súčasnosti vykonáva trest odňatia slobody (podľa vyjadrenia obhajoby v trvaní 31 mesiacov, avšak z príkazu na dodanie do výkonu trestu odňatia slobody Krajského súdu v Prešove ako aj rozsudku Okresného súdu Prešov sp. zn. 1T/118/2013 zo dňa 17.12.2013 je zrejme, že by to malo byť 30 mesiacov, pričom trest odňatia slobody v trvaní 1 mesiac uložený trestným rozkazom Okresného súdu Revúca sp. zn. 2T/112/2014 bol vykonaný dňa 04.09.2014, t.j. ešte pred spáchaním skutku) nebola dôvodom na to, aby súd upustil od uloženia ďalšieho trestu. Trest odňatia slobody, ktorý v súčasnosti obžalovaný vykonáva, mu bol uložený za 3 trestné činy, z ktorých jeden bol zločinom a to až po tom, čo pôvodne mu bol výkon tohto trestu podmienene odložený s probačným dohľadom avšak aj napriek tomu sa obžalovaný dopustil ďalších trestných činov (marenia výkonu úradného rozhodnutia, za čo bol odsúdený trestným rozkazom Okresného súdu Revúca sp. zn. 2T/112/2014) a útoku na verejného činiteľa (ktorý je predmetom tohto konania). Z charakteru trestnej činnosti, ktorej sa obžalovaný dopúšťal (okrem iného 2x spáchal trestný čin marenia výkonu úradného rozhodnutia a 2x spáchal trestný čin útoku na verejného činiteľa) je zrejme nerešpektovanie verejných autorít (či už autority verejného činiteľa pri výkone jeho služby alebo záväznosti rozhodnutia súdu). Obžalovaný sa opätovne dopustil trestného činu útoku na verejného činiteľa v úmysle vyhnúť sa výkonu nariadeného trestu odňatia slobody. Podľa názoru súdu trest, ktorý v súčasnosti vykonáva v trvaní 30 mesiacov (v ÚVTOS Košice - Šaca je od 23.06.2015, kde bol premiestnený z ÚVV a ÚVTOS Prešov od 08.06.2015), nie je trestom dostatočným na ochranu spoločnosti a nápravu obžalovaného tak, aby to odôvodňovalo upustenie od uloženia ďalšieho trestu a ani okolnosti prípadu neodôvodňujú uloženie trestu pod dolnú hranicu trestnej sadzby. Skutočnosť, že obžalovaný v súčasnosti vykonáva trest odňatia slobody však súd zohľadnil pri určení výmery trestu, keď obžalovanému uložil trest odňatia slobody na dolnej hranici trestnej sadzby.

Trestná sadzba prečinu útoku na verejného činiteľa podľa § 323 ods. 1 Tr. zákona je 1 až 5 rokov, a tak pri zvýšení dolnej hranice trestnej sadby v zmysle uvedených ustanovení súd vychádzal z rozdielu medzi dolnou a hornou hranicou, t.j. 4 roky (5 - 1 = 4), čo je 48 mesiacov. 1/3 zo 48 mesiacov je 16 mesiacov. Zvýšenou dolnou hranicou trestnej sadzby podľa § 38 ods. 4 a 8 Tr. zák. tak bolo v tomto prípade 28 mesiacov (12 mesiacov + 16 mesiacov).

Súd tak pri zohľadnení prevahy priťažujúcich okolností, okolností spojených so spôsobom spáchania trestného činu (premyslené predstieranie nevoľnosti v úmysle dosiahnutia odomknutia policajných pút a tým uľahčenie možnosti úteku), následku, úmyselného zavinenia, osoby obžalovaného (obžalovaný sa už v minulosti dopustil prečinu útoku na verejného činiteľa - ide o individuálnu recidívu), jeho pomerov a možnosťami nápravy dospel k záveru, že uložený trest odňatia slobody v trvaní 28 mesiacov je trestom primeraným. Uloženie tohto ďalšieho trestu aj s ohľadom na trest odňatia slobody, ktorý v súčasnosti vykonáva, je dostatočné na zabezpečenie nápravy obžalovaného.

Vzhľadom na to, že obžalovaný bol v posledných desiatich rokoch vo výkone trestu odňatia slobody, tak postupom podľa § 48 ods. 2 písm. b/ Tr. zákona zaradil súd obžalovaného pre výkon uloženého trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

O uplatnených nárokoch na náhradu škody súd rozhodol tak, že podľa § 288 ods. 1 Tr. poriadku odkázal poškodených Všeobecnú zdravotnú poisťovňu a Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky na občianske súdne konanie. Aj keď obaja poškodení v prípravnom konaní vyčíslili uplatnenú škodu, podľa názoru súdu je potrebné vykonať ďalšie dokazovanie, ktoré presahuje potreby trestného stíhania a predĺžilo by ho. Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky síce vyčíslilo škodu, ktorá spočíva vo vyplatenom služobného platu počas dočasnej neschopnosti na výkon služby a odvodov, v spise sa však nenachádza doklad o takomto vyplatení a ani doklad o výške služobného platu. Zástupca poškodeného na hlavnom pojednávaní uviedol, že nie je problém dodatočne takéto doklady predložiť, na hlavnom pojednávaní ale nimi nedisponoval. Všeobecná zdravotná poisťovňa taktiež ňou uplatnenú škodu vyčíslila, ale nepredložila doklady preukazujúce vyplatenie nákladov na zdravotnú starostlivosť, ktoré si uplatňujú ako škodu a ani jej vykonanie v žiadanom rozsahu.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je prípustné odvolanie do 15 dní odo dňa jeho vyhláseniacestou tunajšieho súdu na Krajský súd v Prešove.